

Η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μπορεί να καλύπτει το δικαίωμα απαλλαγής από την καταβολή των δικαστικών εξόδων ή/και των εξόδων για την παράσταση δικηγόρου στο πλαίσιο δίκης.

Εντούτοις, στον εθνικό δικαστή εναπόκειται να ελέγξει αν οι προϋποθέσεις για την παροχή του εν λόγω ευεργετήματος συνιστούν περιορισμό του δικαιώματος προσβάσεως στη δικαιοσύνη θιγόντα τον ίδιο τον πυρήνα του, αν κατατείνουν στην επίτευξη θεμιτού σκοπού και αν μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του επιδιωκόμενου σκοπού υφίσταται εύλογη σχέση αναλογικότητας.

Στο πλαίσιο της εκτίμησης αυτής, ο εθνικός δικαστής μπορεί να λάβει υπόψη το αντικείμενο της διαφοράς, τις εύλογες πιθανότητες νίκης του αιτούντος το ευεργέτημα, το πόσο σοβαρό είναι για τον ίδιο το διακύβευμα, την πολυπλοκότητα της εφαρμοστέας νομοθεσίας και διαδικασίας, καθώς και τη δυνατότητα του αιτούντος το ευεργέτημα να υπερασπισθεί αποτελεσματικά την υπόθεσή του. Για να εκτιμήσει την αναλογικότητα, ο εθνικός δικαστής μπορεί επίσης να λάβει υπόψη το ύψος των δικαστικών εξόδων που πρέπει να προκαταβληθούν και το αν ενδεχομένως συνιστούν ή όχι ανυπερβλήτο εμπόδιο στην πρόσβαση στη δικαιοσύνη.

Όσον αφορά ειδικότερα τα νομικά πρόσωπα, ο εθνικός δικαστής μπορεί να λάβει υπόψη την κατάσταση τους. Στο πλαίσιο αυτό, μπορεί να συνεκτιμήσει, μεταξύ άλλων, τη μορφή του οικείου νομικού προσώπου και τον κερδοσκοπικό ή μη χαρακτήρα του, καθώς και την οικονομική επιφάνεια των εταιρών ή μετόχων του και το κατά πόσον μπορούν να εξεύρουν τα αναγκαία για την άσκηση της αγωγής ποσά.

(¹) ΕΕ C 194 της 30.6.2012.

Αναίρεση που άσκησε στις 16 Μαΐου 2012 η FLSmidth & Co. A/S κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 6 Μαρτίου 2012 στην υπόθεση T-65/06, FLSmidth & Co. A/S κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-238/12 P)

(2012/C 303/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: FLSmidth & Co. A/S (εκπρόσωποι: M. Dittmer, advokat, J. Ratliff, Barrister, F. Louis, avocat)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Στηριζόμενη στα άρθρα 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, 263 και 264 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στο άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003 (¹) και στο άρθρο 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η FLSmidth & Co. A/S ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναρέσει την απόφαση της 6ης Μαρτίου 2012 στην υπόθεση T-65/06,

— να ακυρώσει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 30ής Νοεμβρίου 2005 στην υπόθεση COMP/F/38.354, αφορώσα διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, όσον αφορά την FLS, ή, επικουρικώς, να μειώσει το ποσό το οποίο οφείλει να καταβάλει η FLS κατά την απόφαση,

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη του κυρίου αιτήματός της, η FLS προβάλλει δύο λόγους αναίρεσεως, ο δεύτερος εκ των οποίων έχει δύο σκέλη.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι δεν εφάρμοσε το ορθό νομικό κριτήριο για τον καταλογισμό της ευθύνης σε μια μητρική εταιρία ομίλου. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να αντλήσει την ορθή νομική συνέπεια από τα αποδεικτικά στοιχεία που της υποβλήθηκαν, δεδομένου δεν συνεπέρανε ότι η FLS ανέτρεψε επιτυχώς το τεκμήριο ευθύνης της μητρικής εταιρίας.

— Το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να ελέγξει αν η Επιτροπή συμμορφώθηκε με την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει.

— Η Επιτροπή έσφαλε και δεν συμμορφώθηκε με την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει, διότι δεν εξέτασε επαρκώς τα επιχειρήματα και τα αποδεικτικά στοιχεία που της υποβλήθηκαν προκειμένου να ανατραπεί το τεκμήριο της ευθύνης της μητρικής εταιρίας.

— Επιπλέον, η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει, δεδομένου ότι στην απόφαση δεν εκτίθεται συλλογιστική που να αιτιολογεί την ευθύνη της FLS για το διάστημα από τον Δεκέμβριο του 1990 έως τον Δεκέμβριο του 1991.

Προς στήριξη του επικουρικού της αιτήματος, η FLS προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι παρέλειψε να εφαρμόσει την αρχή της αναλογικότητας κατά την εξέταση της ευθύνης που καταλογίσθηκε στην FLS και, ως εκ τούτου, παρέλειψε να μειώσει αναλόγως την ως άνω ευθύνη.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι παρέλειψε να θέσει τέρμα στην άνιση μεταχείριση εκ μέρους της Επιτροπής, η οποία παρέσχε στην Trioplast Industrier AB –και όχι στην FLS– μείωση κατά 30 % βάσει της ανακοινώσεως περί επεικειάς.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι εφάρμοσε εσφαλμένως το τμήμα Δ, δεύτερη περίπτωση, της ανακοινώσεως περί επεικειάς, καθόσον δεν χορήγησε μείωση στην FLS με την αιτιολογία ότι αυτή δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εφαρμόσει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, διότι δεν έλαβε υπόψη του το γεγονός ότι η Bonar Technical Fabrics έτυχε μείωσης 10 % για την ίδια τουλάχιστον συμπεριφορά.

— Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, δεδομένου ότι δεν εξέδωσε απόφαση εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης.

Αναίρεση που άσκησε στις 7 Ιουνίου 2012 η Ryanair Ltd κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) στις 28 Μαρτίου 2012 στην υπόθεση T-123/09, Ryanair Ltd κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-287/12 P)

(2012/C 303/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ryanair Ltd (εκπρόσωποι: E. Vahida, avocat, και I. -Γ. Μεταξάς-Μαραγκίδης, δικηγόρος)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Ιταλική Δημοκρατία, Alitalia — Compagnia Aerea Italiana SpA

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 28ης Μαρτίου 2012, T-123/09, Ryanair Ltd κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, κοινοποιηθείσα στην ανααιρεσείουσα στις 29 Μαρτίου 2012,

— να ακυρώσει εν μέρει, σύμφωνα με τα άρθρα 263 και 264 ΣΛΕΕ, την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 12ης Νοεμβρίου 2008, στην υπόθεση κρατικής ενισχύσεως C26/2008 (Δάνειο 300 εκατομμυρίων ευρώ στην Alitalia SpA), στο μέτρο που δεν διατάσσει την ανάκτηση της ενισχύσεως από τον διάδοχο/τους διαδόχους της Alitalia και παρέχει στην Ιταλία επιπλέον χρόνο για να εφαρμόσει την απόφαση αυτή,

— να ακυρώσει, σύμφωνα με τα άρθρα 263 και 264 ΣΛΕΕ ολόκληρη την απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2009 στην υπόθεση κρατικής ενισχύσεως N510/2008 (Πώληση των περιουσιακών στοιχείων της Alitalia SpA),

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να φέρει δικαστικά έξοδά της και τα δικαστικά έξοδα της Ryanair,

επικουρικώς,

— να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς επανεξέταση και

— να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα του πρώτου βαθμού δικαιοδοσίας και της κατ' αναίρεση δίκης.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η ανααιρεσιβαλλομένη απόφαση πρέπει να αναιρευθεί για τους εξής λόγους:

Όσον αφορά την απόφαση της Επιτροπής της 12ης Νοεμβρίου 2009 στην υπόθεση κρατικής ενισχύσεως N510/2008 (Πώληση των περιουσιακών στοιχείων της Alitalia SpA):

1) Παράβαση των ουσιαστικών και δικονομικών διατάξεων περί του παραδεκτού. Το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να λάβει υπόψη του της αιτιάσεις της Ryanair κατά του περιεχομένου της αποφάσεως της Επιτροπής και θεώρησε ως αποκλειστικό αντικείμενο της προσφυγής της Ryanair τη διασφάλιση των δικονομικών δικαιωμάτων της.

2) Παράβαση των άρθρων 4 και 7 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 (¹). Οι υποχρεώσεις και οι μηχανισμοί εποπτείας που συνόδευαν το μέτρο όπως κοινοποιήθηκε αρχικώς αποτελούσαν τροποποιήσεις και όρους του είδους που προβλέπουν οι αποφάσεις κατ' άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999. Η ανααιρεσείουσα φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο λόγω εσφαλμένου χαρακτηρισμού των υποχρεώσεων και των μηχανισμών εποπτείας ως δεσμεύσεως.

3) Παράβαση του άρθρου 10 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999, διότι το Γενικό Δικαστήριο αρνήθηκε να επικρίνει την παράλειψη της Επιτροπής να εξετάσει όλα τα ουσιώδη χαρακτηριστικά του μέτρου εντός του πλαισίου στο οποίο εντάσσονται.

4) Παράβαση του άρθρου 10 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν όφειλε να εξετάσει εναλλακτικές επιλογές πλην της πωλήσεως των περιουσιακών στοιχείων της Alitalia όπως κοινοποιήθηκε από την Ιταλία. Μη εξετάζοντας αν ένας ιδιώτης επενδυτής θα είχε επιλέξει εναλλακτική λύση, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

5) Άλλες παραλείψεις εφαρμογής του κριτηρίου του επενδυτή υπό συνθήκες οικονομίας της αγοράς.

6) Παράλειψη εντοπισμού του προσώπου που οφείλει να επιστρέψει την ενίσχυση. Η ανααιρεσείουσα εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο παραγνωρίζοντας την οικονομική συνέχεια μεταξύ της Alitalia και της CAI.

Όσον αφορά την απόφαση της Επιτροπής της 12ης Νοεμβρίου 2009 στην υπόθεση κρατικής ενισχύσεως N26/2008 (Δάνειο 300 εκατομμυρίων ευρώ στην Alitalia SpA): παράλειψη αιτιολογήσεως της διαπιστώσεως περί απαραδέκτου.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1)